

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobkyně: I. P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**

sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019 č. j. MPSV-2018/251349-421/1
o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání,

takto:

I.

Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 2. 2019 č. j. MPSV-2018/251349-421/1 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Žalobkyni se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III.

Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou zdejšímu soudu dne 25. 4. 2019 napadla žalobkyně rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019 č. j. MPSV-2018/251349-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky (dále jen „úřad práce“), kterým byla žalobkyně ode dne 5. 10. 2018 vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Toho se dle rozhodnutí úřadu práce dopustila tím, že nebyla zastižena při kontrole zaměstnankyněmi úřadu práce a nereagovala na opakované zvonění zvonku v pravidelných intervalech po dobu 5 minut, ačkoliv jí bylo vydáno potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu (dále jen „potvrzení o dočasné neschopnosti“) a měla tak povinnost zdržovat se v místě pobytu uvedeném v potvrzení o dočasné neschopnosti a dodržovat rozsah a dobu povolených vycházek.
2. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí oponovala žalobkyně tomu, že by porušila povinnost zdržovat se v místě pobytu uvedeném v potvrzení o dočasné neschopnosti a mařila tak součinnost s úřadem práce. Uvedla, že v určeném místě (doma) byla spolu s manželem a synem a ani jeden neslyšeli zvonek, neboť v době kontroly probíhala hlučná rekonstrukce lodžie v jiném bytě. Dále uvedla, že zaměstnankyně úřadu práce nevyužily při kontrole její telefonní číslo, kterým disponovaly.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pracovnice úřadu práce provádějící předmětnou kontrolu zaznamenaly v době kontroly pouze komunikaci mezi dělníky na balkóně a pod ním, nikoliv vrtání či bouchání. Dále uvedl, že: „*ve správním řízení nebylo prokázáno, že by v době kontroly došlo k takovému vrtání či bouchání, které by způsobilo neslyšitelnost zvonění zvonku, když pracovnice provádějící kontrolu takovou hlučnou situaci výslovně vyloučily.* V jiné části odůvodnění pak pokračuje slovy, že žalobkyně „*neprokázala tvrzení o své přítomnosti v dané době na daném místě. Relevantním důkazem tedy nebyl prokázán zákonný vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který by jí v tomto zabránil.*“ K potencionálním svědkům, manželovi a synovi se žalovaný vyjádřil tak, že je nelze zohlednit, neboť „*tyto osoby nebyly předmětem kontroly ani vedeného správního řízení.*“ K možnosti využití telefonu při kontrole pak uvedl, že „*zákon o zaměstnanosti žádnou takovou povinnost pracovníkům úřadu práce nestanovuje, ačkoli*

odvolací správní orgán takový postup s ohledem na účel prováděné kontroly hodnotí za vhodný.“

4. Žalobkyně v žalobě vyčetla napadanému rozhodnutí nedostatky ve zjištění skutkového stavu, kdy zpochybnila možnost mít za prokázané, že v době kontroly byl v domě hluk pouze na základě tvrzení dvou zaměstnankyň úřadu práce. Uvedla, že se ve správním řízení nepodařilo nade vší pochybnost prokázat, zda byly splněny podmínky pro vyřazení či nikoli, a je tedy třeba, ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu České republiky (dále jen „NSS“) ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82, řízení o vyřazení zastavit. Dále navrhla soudu k důkazu výsledk jejího manžela Z. P. a syna Z. P.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně v celém rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy výslovně zopakoval, že „[k] tvrzení žalobkyně, že zvonění zvonku neslyšeli ani ostatní příslušníci domácnosti, tedy její muž ani syn, nelze zohlednit, když tyto osoby nebyly předmětem kontroly.“
6. U nařízeného jednání oba účastníci řízení na svých stanoviscích setrvali.
7. Krajský soud poté, co vyslechl svědka, manžela žalobkyně Z. P., napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 14. 8. 2019, č. j. 17 Ad 20/2019-45, zrušil, když žalovaný neprokázal, že žalobkyně porušila povinnost dočasně neschopného uchazeče a mařila součinnost s úřadem práce, neboť se nezdržovala v místě, určeném v potvrzení o dočasné neschopnosti, přičemž naopak bylo zjištěno, že se žalobkyně v inkriminované době zdržovala v místě určeném v potvrzení o dočasné neschopnosti. Napadené rozhodnutí tak nemá oporu v proběhlém dokazování, což je podstatná vada řízení, mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Krajský soud proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soudu rozsudkem ze dne 18. 2. 2021 č. j. 8 Ads 291/2019-33 rozsudek krajského soudu zrušil, když bez odůvodněného vypořádání důkazního návrhu výsledkem příslušných pracovních žalovaného, které žalobkyni nezastihly v místě bydliště, a tedy vypořádání tvrzení žalovaného o probíhající rekonstrukci, která nebyla hlučná, krajský soud přijmul závěr o přítomnosti žalobkyně v určeném místě pobytu, což Nejvyšší správní soud považuje za rozpor, který zůstal neodstraněn.
9. Krajský soud nyní pro úplnost opakuje, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Krajský soud nyní nejprve stručně shrnuje, že žalobkyně jako uchazečka o zaměstnání ve smyslu § 24 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) podléhala úpravě tohoto zákona (tato skutečnost není mezi účastníky sporná). Vzhledem k tomu, že byla pro nemoc dočasně neschopná plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání a bylo jí ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti vystaveno potvrzení o dočasné neschopnosti (to rovněž není mezi účastníky sporné), vztahovala se na ni povinnost, vyplývající z ustanovení § 21 odst. 7 zákona o zaměstnanosti, dodržovat režim dočasné neschopnosti, kterým je podle § 5 písm. h) zákona o zaměstnanosti povinnost zdržovat se v místě, které je v potvrzení o dočasné neschopnosti uvedeno jako

místo pobytu, a dodržovat rozsah povolených vycházek. Nesplnění této povinnosti je podle § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti mařením součinnosti s úřadem práce, což vede podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti k vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, ledaže k nesplnění povinnosti došlo z vážného důvodu podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

11. Mezi účastníky je sporné, zda se žalobkyně zdržovala dne 5. 10. 2018 v 10.05 hod v místě pobytu uvedeném v potvrzení o dočasné neschopnosti.
12. Krajský soud s ohledem na shora uvedenou nespornost některých rozhodných skutečností tedy ze správního spisu pouze stručně opakuje, že žalobkyně byla na základě své žádosti dne 15. 4. 2014 zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Ode dne 21. 12. 2017 byla dočasně neschopná plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci a bylo jí vystaveno potvrzení o dočasné neschopnosti, ve kterém jako místo pobytu v době dočasné neschopnosti byla uvedena adresa jejího bydliště (g. S. X M. B.); vycházky byly povoleny od 30. 5. 2018 v čase 13 – 18 hod. Dočasná neschopnost žalobkyně trvala i dne 5. 10. 2018 v 10,05 hod., kdy dvě zaměstnankyně úřadu práce uskutečnily kontrolu pobytu žalobkyně na shora uvedeném místě se závěrem, že žalobkyně se v době kontroly v místě pobytu uvedeném na potvrzení o dočasné neschopnosti nezdržovala, neboť nereagovala na opakované zvonění po dobu 5 minut. O kontrole byl sepsán protokol. Žalobkyně byla s tímto zjištěním seznámena a na výzvu k vyjádření se k němu uvedla, že se v místě určeného pobytu zdržovala, ale neslyšela zvonek, protože v domě byl hluk z důvodu rekonstrukce a zvonek jen slabě „brčí“. K prokázání svého tvrzení navrhla výslech manžela a syna, kteří v inkriminovanou dobu v bytě rovněž byli. Dále doložila „čestné prohlášení“ sousedky, která rekonstrukci prováděla a která uvedla, že rekonstrukce byla spojená s vrtáním, probíhající nepravidelně v době od 8.00 do 12.00 hod.
13. Následně úřad práce dne 30. 10. 2018 zahájil s žalobkyní řízení z moci úřední o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, které skončilo dne 13. 11. 2018 shora uvedeným prvostupňovým rozhodnutím o vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání od 5. 10. 2018. K tvrzení žalobkyně, že byla doma a že zvonek neslyšela, se vyjádřily pracovnice úřadu práce, které kontrolu prováděly, kdy písemně uvedly dne 24. 10. 2018, že na zvonek pravidelně zvonily opakovaně po dobu pěti minut, jelikož je jim znám zdravotní stav žalobkyně a dříve bylo takové zvonění dostatečné, na což nikdo nereagoval. K rekonstrukci uvedly, že zahlédly zasklívání balkonu v 1. patře, na kterém sáli dva muži a hovořili s mužem pod balkonem a manipulovali se skly, přičemž žádné vrtání ani rámus nebyl slyšet.
14. O odvolání žalobkyně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
15. Co se týče zdravotního stavu žalobkyně, tato je od 20. 12. 2017 invalidní s poklesem pracovní schopnosti 50%, přičemž postižena je hybnost žalobkyně, která se po bytě pohybuje s oporou francouzské hole a nábytku, což vyplývá z posudku o invaliditě z 8. 3. 2018.
16. Krajský soud nejprve opakuje výchozí právní argumentaci, která nebyla kasačním rozsudkem Nejvyššího správního soudu nijak korigována, že správní orgány jsou podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) povinny zjistit skutkový stav v rozsahu a do míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že posláním správních orgánů je chránit veřejné zájmy, a jsou pro tuto ochranu povinny zjistit všechny důležité okolnosti. V řízeních z moci úřední (což je

posuzovaná věc) jsou správní orgány nadto výslovně povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch adresátů povinností (§ 50 odst. 3, druhá věta správního řádu), ačkoliv i zde jsou účastníci řízení povinni prokázat svá tvrzení (§ 52 správního řádu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66). Je na rozhodnutí správního orgánu, který z důkazů provede (§ 52, druhá věta, správního řádu), přičemž kritériem je posouzení, zda je navrhovaný důkaz způsobilý přinést poznatky ke zjištění skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018 - 34); neprovedení navržených důkazů, pokud jsou potřebné ke zjištění stavu věci, je vadou řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 13. 11. 2009 č. j. 5 As 29/2009-48).

17. V posuzované věci žalovaný neprovedl výslech navržených svědků s odůvodněním, že nešlo o kontrolované osoby. Žalovaný tak sice dostal povinnosti odůvodnit neprovedení důkazů, takový argument však nic nevypovídá o tom, zda jejich výslech byl či nebyl potřebný ke zjištění stavu věci.
18. Podle názoru krajského soudu jde o důkaz, který je potřebný ke zjištění stavu věci. Povinností žalobkyně bylo zdržovat se po dobu dočasné neschopnosti na určeném místě a tvrdí – li, že v době kontroly na daném místě byla přítomna a že s ní na tomto místě byl manžel a syn, je zřejmé, že jejich výslech může toto tvrzení prokázat, neboť se jedná o důkazní prostředek způsobilý poskytnout přímý důkaz tvrzené skutečnosti. Tím, že správní orgány výslech navržených svědků neprovedly, nedostály svým uvedeným povinnostem a zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Krajský soud opakovaně zdůrazňuje, že povinností žalobkyně primárně nebylo slyšet zvonek, ale zdržovat se na určeném místě; žalovaným a úřadem práce zjišťované skutečnosti ohledně hluku v domě a době vrtání či bouchání tak směřovaly pouze ke zjištění širších souvislostí, nikoliv bezprostředně k tomu, zda žalobkyně v určeném místě byla či nikoliv, a o tom zejména mohou vypovědět osoby, které s ní v bytě měly být.
19. K poukazu žalovaného na rozsudek krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 42 Cad 112/2007-23, jehož právní věta zní: *„pokud praceneschopný občan neumožní kontrolnímu orgánu ověřit, jak dodržuje léčebný režim ve smyslu § 6 odst. 4 písm. g) v návaznosti na § 8b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, tím, že z údajné obavy před kontaktem s cizími osobami kontrolnímu orgánu záměrně neposkytne žádnou odezvu prokazující jeho přítomnost na adrese, kde se má zdržovat, ačkoliv se zde v průběhu kontroly zdržuje, dopouští se porušení povinností, jež mu ukládá § 47 odst. 1 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců“*, krajský soud uvádí, že na posuzovanou věc nedopadá. Žalobkyně neodepřela poskytnout odezvu prokazující svou přítomnost vědomě, ať již z jakéhokoliv důvodu, ale protože ji poskytnout nemohla, když zvonek neslyšela. O její přítomnosti či nepřítomnosti v místě bydliště tak nereagování na zvonek může svědčit pouze nepřímo.
20. Skutkový základ, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tak byl zjištěn nedostatečně a bylo třeba jej doplnit; krajský soud proto postupoval podle § 52 odst. 1 s. ř. s. a dokazování doplnil o navržený výslech svědka manžela žalobkyně, Z. P. Svědek vypověděl, že byl v předmětný den v době od osmé hodiny ranní doma a byla s ním doma i jeho manželka (žalobkyně), která sama nikam nemůže chodit. Vysvětlil, že ráno byl se synem na lékařském vyšetření (odběrech), které jej nezdržely dlouho. Dále

uvedl, že v té době probíhala v bytě pod nimi rekonstrukce, pro jejíž hluk, dle jeho názoru, neslyšel zvonek ani on, ani jeho syn, když zvuk zvonku je nadto slabý.

21. Krajský soud se s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu a námitky žalovaného zaměřil na hodnocení věrohodnosti svědka a pravdivosti jeho výpovědi.
22. K námitce žalovaného o nevěrohodnosti, či snížené věrohodnosti svědka z důvodu jeho zainteresovanosti na věci pro rodinnou vazbu a majetkovou vazbu krajský soud podtrhuje, že je nutno rozlišovat mezi věrohodností svědka a věrohodností (pravdivostí) jeho výpovědi, což jsou parametry, které se mohou, ale také nemusí překrývat. Posouzení svědecké výpovědi je upraveno v § 132 a § 126 zákona š. 99/1963 Sb., ve spojení s § 64 s. ř. s., když soudní řád správní výslovnou úpravu neobsahuje. Věřohodnost soud zjišťuje na začátku výslechu svědka a spočívá v posouzení okolností, které nesouvisí s tím, k čemu je svědek vyslýchán. Toto zjištění je provázáno s poučením svědka o trestněprávních důsledcích jeho svědecké výpovědi (§ 126 odst. 2 o. s. ř.). Jako svědek přitom může vystupovat každá fyzická osoba, vyloučeny jsou pouze účastníci řízení (§ 126 odst. 1 o. s. ř.). Rodinní příslušníci, ani osoby jakkoliv zainteresované ve věci, nejsou ze zákona z postavení svědka vyloučeny, jde pouze o jedno z hledisek při posuzování jejich věrohodnosti. Jak dovodila stávající judikatura, *„soud vyhodnocuje věrohodnost výpovědi svědka nejen z toho hlediska, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci, ale též s přihlédnutím k tomu, jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, ke způsobu reprodukce skutečností, o nichž vypovídá, a k chování při výslechu, tj. zda je svědek přesvědčivý, zda vypovídá s jistotou, plynule a zda je ochoten odpovídat na otázky. Závěr o věrohodnosti svědka tak soud může učinit jen poté, kdy tohoto svědka sám vyslechne a posoudí, jaký má vztah k účastníkům, k věci, zda vypovídá přesvědčivě, s jistotou, nebo naopak zmateně, váhavě apod.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. 32 Cdo 2795/2009, ze dne 6. 3. 2006, sp. zn. 21 Cdo 731/2006, či ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 360/2006).
23. V posuzované věci je svědek manželem žalobkyně a výslovně uvedl, že se rozhodnutí žalovaného dotklo jejich rodinného rozpočtu, protože žalobkyně přestala pobírat dávky, současně byl poučen o trestněprávních důsledcích nepravdivé výpovědi. Jeho výpověď byla plynulá, přiměřeně podrobná, kdy svědek odůvodnil, proč si na konkrétně tento den pamatuje, tím, že následovalo oznámení z úřadu práce, které vedlo až k vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání, což je uvěřitelný důvod, pro který se průběh dne svědku vryl do paměti. Na otázky odpovídal s rozmyslem, nebránil se žádné otázce, ani ze strany žalovaného, a jeho projev byl jistý přiměřeně situaci. Krajský proto dospěl k závěru, že ačkoliv obecně může být věrohodnost výpovědi svědka jeho vztahem k žalobkyni a přímým dopadem rozhodnutí na jeho rodinný rozpočet snížena, v nyní posuzované věci se tak nestalo, protože svědek sám na tuto skutečnost upozornil, což svědčí o jeho schopnosti udržet si nadhled a vypovědět o skutečnostech tak, jak je vnímal; trestněprávní důsledky opačného přístupu pak tento postoj svědka ještě posílily. Jeho výpověď soud bedlivě posoudil a dbal na detaily tak, aby případné porušení povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčet, vyšlo najevo, což se však nestalo. Soud přihlédl i k nonverbálním projevům svědka a plynulosti a přesvědčivosti jeho projevu; ani z nich však žádná skutečnost jeho věrohodnost snižující nevyplývala.
24. Krajský soud se dále zaměřil na pravdivost výpovědi, když ji porovnal s ostatními skutečnostmi, zjištěnými žalovaným z dokazování a podkladů pro rozhodnutí, a uzavřel, že výpověď je pravdivá. Krajský soud totiž neshledal její rozpor s žádnou zjištěnou skutečností. Její stěžejní část, tedy to, že žalobkyně byla v posuzovanou dobu v místě svého

bydliště, kde se měla zdržovat, se totiž neodchyluje od žádného důkazu ani od skutečnosti zjištěné z podkladů pro rozhodnutí. Tak by tomu bylo například, kdyby kontrolní pracovnice byly v bytě, kde by přítomnost žalobkyně nezjistily, nebo existovala výpověď jakékoliv osoby, která by viděla žalobkyni z bytu vycházet, viděla ji na jiném místě ve stejnou dobu apod., nicméně žádný takový důkaz se ve správním spise nenachází; konečně, žalovaný ani žádnou takovou skutečnost netvrdil. Výpověď je naopak v souladu s dalšími skutečnostmi. Je v souladu s posudkem o invaliditě žalobkyně, ze kterého vyplývá, že žalobkyně je špatně pohyblivá; pokud i po bytě je schopna chodit jen s oporou francouzské hole nebo nábytku, jak uvádí posudkový lékař, nepochybně mimo byt její hybnost není lepší, což je závěr čistě logický, nevyžadující odborné vyjádření, a vyjádření svědka, že „nemůže sama nikam chodit“ a „vyjde maximálně před dům“ je s ním v souladu. V tomto směru – byť jen velmi obecně – je v souladu i s dodatečným vyjádřením pracovníků provádějících kontrolu, že je jim „znám zdravotní stav“ žalobkyně, což implicitně nasvědčuje, že jde o stav špatný; pokud by byla žalobkyně v dobré kondici, lze předpokládat, že by pracovnice takového slovního obratu vůbec nepoužily, neboť by pro něj nebyl žádný důvod. Výpověď podporuje v tomto směru – byť nepřímou a velmi obecně – i skutečnost, že žalobkyně pro svůj špatný zdravotní stav nebyla schopna účastnit se soudních jednání v této věci, když své omluvy doložila lékařským potvrzením. Výpověď svědka je v souladná rovněž ohledně okolností sporné rekonstrukce, kdy svědek uvedl, že vrtání a bouchání neprobíhalo po celý den kontinuálně, ale naopak to bylo „podle potřeby, chvíli vrtali, chvíli dělali něco jiného“, což odpovídá údajům uvedenými na čestném prohlášení majitelky sousedního bytu o provádění rekonstrukce bytu spojené s hlukem, a v tomto je rovněž v souladu s protokolem o kontrole, ze kterého vyplývá, že skutečně rekonstrukce probíhala, přičemž hluk v době, kdy pracovnice stály pod domem a zvonily, nebylo slyšet, a rovněž s vyjádřením pracovníků k záznamu o kontrole z 24. 10. 2018.

25. Za této situace, kdy výpověď svědka manžela žalobkyně soud posoudil jako věrohodnou a pravdivou, uzavřel, že žalobkyně byla v inkriminovanou dobu doma.
26. Krajský soud neprovedl navržený výslech pracovníků provádějících kontrolu, neboť podle jejich tvrzení a tvrzení žalovaného tyto v bytě nebyly, nebyly dokonce ani v domě, ve kterém se byt nachází. Takto se k tomu, zda žalobkyně v bytě byla, či nikoliv, logicky nemohly ve své případné výpovědi před soudem vyjádřit. Krajský soud proto tento důkaz neprovedl, neboť tento důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit uvedenou skutečnost, čili ve vazbě na tuto skutečnost nedisponuje vypovídací potencií, což je jeden ze tří důvodů zamítnutí důkazu, jak dovodil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09.
27. Navržené pracovnice se mohly vyjádřit pouze k tomu, jak probíhalo zvonění a jak probíhala rekonstrukce, což ovšem není pro posouzení věci stěžejní, neboť se jedná pouze o nepřímý důkaz toho, zda žalobkyně v bytě byla či nikoliv. Existuje – li totiž svědectví věrohodného a pravdivě vypovídajícího svědka, že žalobkyně v bytě v předmětné době byla s ním a společným synem, pak k opačnému závěru by bylo možno dojít jen v případě, kdyby tato výpověď byla vyvrácena jinou zjištěnou skutečností, ale tím by nebyla pravdivá a navíc to nenastalo, jako bylo podrobně rozvedeno výše, nebo kdyby existoval souhrn nepřímých důkazů, který by tvořil logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které by byly v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že by z nich bylo možno dovodit jen jediný závěr (že žalobkyně doma nebyla) a současně by vyloučil možnost závěru jiného

(že doma byla), což rovněž není posuzovaný případ, když nereagování žalobkyně na zvonek může vést k dalšímu logickému závěru, a to, že ho prostě neslyšela, ať už v souvislosti s rekonstrukcí, či jen proto, že „slabě brčí“, jak žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, nebo „je slabý a potřeboval by vyměnit“, jak uvedl svědek, nebo prostě proto, že v souvislosti s nepravidelným vrtáním a boucháním jej mylně posoudila jako zvuk vycházející z rekonstrukce a nikoliv ze zvonku, či snad jen pro jeho poruchu v dané době. Krajský soud pro hodnocení nepřímých důkazů odkazuje na konstantní judikaturu, když vychází z rozsudku Nejvyššího soudu, přijatého již dne 24. 3. 1970 pod sp. zn. 7 Tz 84/69, a na toto rozhodnutí navazující současnou judikaturu, kdy lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 3/2004-70 z 22. 4. 2004, či č. j. 5 Afs 7/2011-619 z 29. 3. 2012.

28. Krajský soud v neposlední řadě zdůrazňuje výše uvedenou povinnost žalovaného zjistit skutkový stav v rozsahu a do míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch adresátů povinností (§ 50 odst. 3, druhá věta správního řádu). Tyto povinnosti jsou konkretizací mj. zásady součinnosti, zakotvené v § 4 správního řádu a zásadou souladu úměrnosti a vyváženosti, vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu. Jak dovodil Ústavní soud již v nálezu z 29. 9. 2007 sp. zn. III. ÚS 188/04, nedbání na ochranu zájmů účastníků správního řízení je projevem přepjatého formalismu. Byť Ústavní soud svůj závěr vyslovil při výkladu poučovací povinnosti správních orgánů, lze jej podle názoru krajského soudu vztáhnout i na posuzovanou věc. Zde úřad práce, konkrétně jeho pracovnice provádějící kontrolu, věděly, že žalobkyně plní své povinnosti, neboť předchozí kontroly, které zmiňují ve vyjádření k záznamu o kontrole, proběhly řádně, je nemocná a její nemoc jí omezuje hybnost, a tedy lze předpokládat, že se spíše zdržuje na místě, byly si vědomy, že v domě, ve kterém žalobkyně bydlí, se pracuje, což může mít různé důsledky, nejen vznik hluku, ale například i přerušení spojení mezi zvonkem u domovních dveří a dveří bytových, přesto nevyužily možnosti kontaktovat žalobkyni na její mobilní telefonní číslo, které jim poskytla, jak soud ve správním spise ověřil, ani se nepokusily jinak zjistit (ne)přítomnost žalobkyně v určeném místě. Byť lze přisvědčit žalovanému, že kontakt mobilním telefonem právní předpisy správním orgánům explicitně neukládají, lze však s ohledem na konkrétní okolnosti případu jeho využití podřadit pod povinnost správních orgánů zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch adresátů povinností a povinnost součinnosti, povinnost vstřícnosti a vyváženosti. Za rozporné s uvedenými povinnostmi soud v nyní posuzované věci hodnotí též nevyužití možnosti vstoupit do bytového domu např. žádostí o spolupráci některého ze sousedů, popř. i pracovníků na opravované lodžii, čímž by pracovnice vyloučily např. poruchu zvonků v celém domě (krajský soud si je vědom toho, že taková skutečnost nebyla tvrzena, ale to pracovnice při kontrole nemohly vědět). Nezjištění skutkového stavu bez důvodných pochyb v důsledku nevyužití v současnosti zcela běžné možnosti mobilního telefonického spojení a ani neučinění pokusu zjistit skutkový stav precizněji přitom vedlo k významnému dopadu do veřejných subjektivních práv žalobkyně, a to vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Krajský soud proto shledal napadené rozhodnutí žalovaného, který postup úřadu práce aproboval, za nezákonný, rozporný s citovanými ustanoveními § 3, §2 odst. 4, §4 a § 50 odst. 3 správního řádu.

29. Pro úplnost krajský soud dodává, že nevyhověl návrhu žalobkyně vyslechnout jejího syna s ohledem na jeho nízký věk.

30. Krajský soud poté, co v intencích kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu odůvodnil neprovedení žalovaným navrženého důkazu výsledkem pracovních správního orgánu I. stupně, a vysvětlil, jakým způsobem hodnotí svá zjištění plynoucí z provedení dokazování (zejména svědeckou výpověď manžela žalobkyně) ve vztahu k podkladům založeným ve správním spise (zejména písemnému vyjádření pracovních provádějících kontrolu), nyní opakuje, že uzavřel – li žalovaný, že žalobkyně porušila povinnost dočasně neschopného uchazeče a mařila součinnost s úřadem práce, neboť se nezdržovala v místě, určeném v potvrzení o dočasné neschopnosti, aniž by svůj závěr prokázal, když naopak bylo zjištěno, že se žalobkyně v inkriminované době zdržovala v místě určeném v potvrzení o dočasné neschopnosti, nemá žalobou napadené rozhodnutí oporu v proběhlém dokazování, což je podstatná vada řízení, mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Krajský soud proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že důkazy provedené soudem žalovaný podle § 78 odst. 6 s. ř. s. zahrne v dalším řízení mezi podklady pro nové rozhodnutí.
31. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch a podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží takovému účastníku právo náhrady důvodně vynaložených nákladů proti tomu účastníkovi, který úspěch neměl. Jelikož však žalobkyni žádné náklady nevznikly, když byla zcela osvobozena od soudních poplatků usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 17 Ad 20/2019 – 24 a nezastoupena právním zástupcem, není náhradu čeho jí přiznat, a soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
32. Procesně neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (výrok II. tohoto rozsudku).
33. V řízení vznikly náklady na svědečné, které platil stát. Soud však státu náhradu nákladů proti neúspěšnému žalovanému nepřiznal podle § 60 odst. 4 s. ř. s., neboť tento je osvobozen od soudních poplatků (výrok IV.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 26. května 2021

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně